

N:o 53.

Ank. till Riksd. Kausli d. 31 Mars 1868, kl. 1 e. m.

Utlåtande, i anledning af Riksdagens år 1867 församlade Revisorers Berättelse, angående granskning af Statsverkets samt andra utaf allmänna medel bestående fonders tillstånd, styrelse och förvaltning under år 1865.

(I. A.)

Stats-Utskottet, till hvars behandling ofvannämnda revisionsberättelse, jemte de af vederbörande embetsverk och myndigheter i anledning deraf till Kongl. Maj: ingifna underdåniga utlåtanden och förklaringar, blifvit remitterad, får, efter tagen kännedom af dessa handlingar samt inhemtande af de för ärendenas utredning i öfrigt erforderliga upplysningar, härmedelst underställa Riksdagens pröfning de utaf Revisorerne gjorda framställningar, hvilka från Utskottets sida ansetts påkalla yttranden; följande Utskottet vid uppställningen häraf samma ordning, som uti revisionsberättelsen blifvit iakttagen.

Kongl. Fångvårds-styrelsen.

§ 1.

(Rev. ber. pag. 15—17. Utlåt. pag. 258).

Jemte förmälan, hurusom, på grund af flera Kongl. bref, åtskilliga belopp från så väl Kongl. Fångvårds-styrelsen som f. d. Krigs-kollegium blifvit under revisionsåret utanordnade till Ingeniör-korpsens besparingskassa, eller, såsom den numera benämndes, pensionsfond, hafva Revisorerne, efter inhemtande deraf, att Kongl.

Angående granskning af redovisningen för Ingeniör-korpsens pensionsfond.

Bih. till Riksd. Prot. 1868. 4 Saml. 1 Afd. 30 Häft.

Kammarrätten, uti underdånig skrifvelse den 31 Augusti 1866, hos Kongl. Maj:t hemställt om meddelande af sådana föreskrifter åt vederbörande, hvarigenom Öfver-revisions-departementet sattes i tillfälle utöfva kontroll derå, att ifrågavarande pensionsfonds tillgångar, för så vidt de bestode af statsmedel, blefve till sitt ändamål behörigen använda, fästat Riksdagens uppmärksamhet å förhållandet, enär frågan om den granskningsrätt, Riksdagens Revisorer egde öfver berörda pensionsfond, dermed hade sammanhang och denna fråga ur principiell synpunkt vore af icke ringa vikt.

Då, enligt hvad Utskottet inhemtat, Kongl. Kammarrättens ofvanberörda underdåniga framställning ännu är beroende på Kongl. Maj:ts nådiga pröfning, samt, på sätt Revisorerna förmält, den af dem framställda fråga dermed eger sammanhang, hemställer Utskottet, förvissadt att blifvande Revisorer åt frågan egna den vidare uppmärksamhet den må förtjena,

att Revisorernes förevarande framställning icke nu må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Konsuls-fonden.

§ 2.

(Rev.-ber. pag. 22—24.)

Angående besparing uti utgiften för konsulatet vid och i närheten af Medelhafvet.

Jemte meddelande af specifik uppgift å den aflöning, som dels från 3:dje Hufvudtiteln, dels från Konsulsfonden utgår till de förenade rikenas konsulater, hafva Revisorerna, enär det ojemförligt största beloppet af dessa utgifter utginge för konsulatet vid och i närheten af Medelhafvet, men de förenade rikenas handel och sjöfart på de flesta af dessa platser numera vore af jembörelsevis ringa vikt, uttalat den åsigt, att vid flere af de nuvarande konsulernes vid Medelhafvet afgang eller eljest inträffande förändringar icke obetydliga besparingar uti nu utgående aflöningsbelopp borde kunna åstadkommas, utan men för de förenade rikenas handel och sjöfart eller några andra för dessa länder viktiga förhållanden.

Enligt hvad Utskottet inhemtat har, jemlikt nådigt Bref till Kongl. Kommers-kollegium af den 15 November 1867, Kongl. Maj:t funnit godt i nåder besluta:

att, med afseende å dels de af Kongl. Kommers-kollegium föreslagna framtida indragningar af konsulaterna i Rostock, Tanger och Algier, dels de af Kongl. Norska Regeringen likaledes föreslagna indragningar eller förändringar såväl af nyss anförda konsulater, som äfven i afseende å dem i London, Tunis och Athen, Kongl.

Maj:t, enär icke blifvit ifrågasatt att härmed vidtaga någon åtgärd under nuvarande innehafvares tjänstetid, ville vid sig yppande ledighet för hvarje gång taga i nådigt öfvervägande de skäl, som då kunde förefinnas för indragning af ofvannämnda konsulsplatser eller nedsättning uti de åt vissa bland dem nu anvisade löneförmåner samt angående distrikternas omreglering;

att, hvad anginge generalkonsulatet i Italien, som af Kongl. Kommers-kollegium blifvit föreslaget att helt och hållet indragas, men hvarom Kongl. Norska Regeringen yttrat den åsigt, att detsamma borde förläggas till Neapel med ett från 2,500 till 2,000 R:dr Hamburger Banko nedsatt traktamente, Kongl. Maj:ts minister i Florens, enär grunderna för Kongl. Maj:ts nådiga beslut af den 13 Juni 1862 ännu egde full tillämplighet, fortfarande och intilldess de politiska förhållandena i Italien blifvit ordnade på ett sätt, som möjliggjorde en allännare reglering af konsulsväsendet i detta land och hvarigenom den centrala uppsigt, som nu af Kongl. Maj:ts beskickning utöfvades öfver Svenska och Norska konsulaterna derstädes, kunde blifva öfverflödig, skulle, jemte sin diplomatiska befattning, vara generalkonsul för Italien och i denna egenskap uppbära de honom hittills å konsulsfonden anvisade förmåner, 2,500 R:dr Hamburger Banko årligen, äfvensom att konsulsbefattningen i Neapel fortfarande skulle uppdragas åt en tillförordnad konsul, i enlighet med Kongl. Maj:ts nyssnämnda nådiga beslut af den 13 Juni 1862;

att, rörande de dels af Kongl. Kommers-kollegium för konsulerne i Lübeck och Håvre, dels af Kongl. Norska Regeringen för konsulerne på samma orter äfvensom i Bordeaux och alternativt i Barcelona eller Bilbao föreslagna förhöjda eller nya traktamenten, afgörandet deraf skulle uppskjutas intilldess, i följd af inträffad ledighet, särskild underdånig anmälan rörande något af dessa konsulat hos Kongl. Maj:t blifvit gjord; och

att då de skäl, som af Kongl. Kommers-kollegium och Norska Regeringen sammanstämmande blifvit anförda för en till besparing ledande förändrad anordning, beträffande konsulatet på Malta, icke under nuvarande innehafvarens tjänstetid egde tillämplighet, men såväl Kongl. Kommers-kollegium som Norska Regeringen i underdånighet tillstyrkt, att, så länge han innehade befattningen, en personlig förhöjning af 500 R:dr Hamburger Banko måtte honom beviljas, Kongl. Maj:t till sistberörda underdåniga förslag lemnat nådigt bifall.

Då den angelägenhet Revisorernes förevarande framställning afser, sålunda i väsentliga delar nyligen varit föremål för Kongl. Maj:ts nådiga bedömande och då, enligt hvad ofvanberörda nådiga bref gifver vid handen, samma angelägenhet framdeles, vid inträffande ledighet af vissa konsulsbeställningar, kommer att vidare utgöra föremål för Kongl. Maj:ts nådiga uppmärksamhet, samt syftemålet med Revisorernes framställning på sådant sätt torde komma att vinnas, hemställer Utskottet, att Revisorernes förevarande framställning icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Kongl. Krigs-kollegium.

§ 3.

(Rev.-ber. pag. 29. Utlåt. pag. 260)

Uti den för revisionsåret gällande Riks-stat äro, enligt hvad uti revisionsberättelsen omförmäles, till Öfverkommendants-expeditionen i Stockholm anvisade 6,015 R:dr, deruti likväl icke inbegripet Öfverkommendants arfvode 1,080 R:dr, hvilket utgått från 4:de Hufvudtitelns anslag till extra utgifter. Till kommandants-staten är uti nämnda Riks-stat anslaget ett belopp af 15,006 R:dr 50 öre, hvilket genom en af Kongl. Maj:t i näder fastställd specialstat blifvit fördeladt sålunda:

Angående in-
dragning af
vissa kommen-
dantsbeställ-
ningar.

	Arfvode till		Skrif- materi- alier.	Summa.
	1 Kommen- dant eller gränsbefäl- hafvare.	1 Place- major och adjutant.		
Carlsborg	1,500	400	50	1,950
Carlshamn	375	—	12	387
Carlsten	1,800	400	50	2,250
Christianstad	675	—	30	705
Drottningsskär	375	—	12	387
Gefle med Fredriksskans	300	—	12	312
Grisslehamn	525	—	22 50	547 50
Göteborg	900	375	68	1,343
Haparanda	525	—	30	555
Helsingborg	525	—	30	555
Kungsholmen	1,000	—	20	1,020
Landskrona	675	—	22 50	697 50
Malmö	—	375	22 50	397 50
Ny-Elfsborg	750	—	22 50	772 50
Waxholm	1,800	400	50	2,250
Ystad	525	—	30	555
hvarjemte af kommandants-statens an- slag skulle tillsvidare utgå arfvoden till f. d. kapellanen samt till vakt- mästaren vid Dalarö skans med . . .				322 50
			Summa	15,006 50

Efter uppgörande af nämnda stater hade visserligen, jemlikt Kongl. Brevet den 10 November 1863 och den 12 Januari 1864, kommandantsbeställningarne i Gefle och Carlshamn blifvit indragna, men då Revisorerna voro tveksamme, huruvida ständiga befattningar af ifrågavarande beskaffenhet kunde på alla öfriga ofvan upptagna ställen erfordras, eller om icke än vidare indragning af sådana skäligen kunde ega rum, hade de af sådan anledning ansett sig böra förhållandet omförmåla.

Uti häröfver afgifvet underdånigt utlåtande har Kongl. Arméförvaltningens Fortifikations-departement förklarar, att då ifrågavarande kommandantsbeställningar omedelbarligen af Kongl. Maj:t i kommandoväg tillsattes och lydde under Kongl. Arméförvaltningens inseende allenast i hvad anginge utöfningen af vissa dem åliggande ekonomiska förvaltningsbestyr, hvilka vore af jemförelsevis underordnad vikt i förhållande till samma befattningars egentliga eller rent militäriska ändamål, Departementet ansåge sig sakna befogenhet att afgifva yttraude i fråga om lämpligheten af en eller flera kommandantsbeställningars upphörande.

Instämmande i den åsigt, som legat till grund för Revisorernes ofvanberörda framställning, får Utskottet hemställa,

att Riksdagen ville uti underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t, vid inträffande ledighet af ofvanomförmälda kommandantsbeställningar, täcktes taga under nådigt öfvervägande, om och i hvad mån indragning af samma beställningar lämpligen må kunna ega rum.

§ 4.

(Rev.-ber. pag. 42. Utlåt. pag. 264.)

Vid anställd inventering af samtliga, förut under Kongl. Krigs-kollegii, numera under Kongl. Arméförvaltningens styrelse ställda kassors och fonders säkerhetshandlingar hade, enligt hvad Revisorerna omförmåla, dessa visserligen befunnits i behörig ordning, men deremot syntes det Revisorerna att, vid såväl utlåning af medel som inköp af obligationer, hvilka sednare numera uppginge till ganska betydliga belopp, kassornas fördel icke alltid blifvit behörigen tillgodosedd. Så utlemnades under år 1865 exempelvis blott ett enda lån å 4,500 R:dr mot 6 procent ränta, men inköptes Skånska hypothecksföreningens och Stora Kopparbergs bergslags femprocent-obligationer efter nominela värdet, medan å samma tid å fondbörsauktionerna i Stockholm de bästa fem-procent-obligationer kunde till lägre pris erhållas, såsom Stockholms stads till 94 å 96 procent och Sveriges Allmänna Hypotheksbanks till 93 å 93½ procent af nominela värdet, äfvensom, enligt hvad allmänna tidningarne utvisade, 5½ procent-obligationer från flera håll till salu utbjödos. Med stöd af Kongl. Brevet den 11 November 1864 utanordnades från Allmänna Beväringfonden till Boställsdirektionen vid Norra Skånska Infanteri-régementet ett amor-

Angående utlåning af medel från de förut under Kongl. Krigs-kollegii, numera Arméförvaltningens styrelse ställda kassor och fonder samt inköp af obligationer för deras räkning.

teringslån å 5,150 R:dr med 6 procent årlig inbetalning, deraf dock endast 4 procent skulle utgöra ränta; hvarjemte, på grund af särskilda nådiga Bref, flera städer och kommuner från dessa kassor erhållit högst betydliga amorteringslån, utan att Kongl. Krigs-kollegium lemnats tillfälle att granska den säkerhet, som för sådana lån kan hafva varit erbjuden och deröfver meddela utlåtande. Äfvenledes hade Revisorerna funnit anmärkningsvärdt, dels att, under det de från Wadstena Krigsmanshuskassa och Invalidhusfonden meddelade lån under år 1865 uppsades till betalning, hvarigenom högre ränta kassorna bereddes, en sådan åtgärd likväl då icke vidtogs i fråga om de lån, som blifvit från öfriga kassor utlemnade, dels att ännu finnes kvar uppsägbara femprocent-obligationer och lån mot fem procent ränta, ehuru penningemarknaden länge varit sådan, att medel kunnat på fördelaktigare vilkor placeras.

Efter tagen kännedom af den häröfver afgifna förklaring, hvartill Utskottet, för undvikande af vidlyftighet, allenast får hänvisa, anser Utskottet, som funnit denna förklaring icke vara tillfredsställande, sig böra, jemväl i betraktande deraf, att utaf denna förklaring synes framgå, att rättelse i det anmärkta förhållandet icke sjelfmant kommer att vidtagas, hemställa,

att Riksdagen måtte uti underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes anbefalla vederbörande att, vid utlåning af ifrågavarande kassors och fonders medel samt vid inköp derför af obligationer, bättre än hittills tillgodose kassornas och fondernas fördel.

§ 5.

(Rev.-ber. pag 42. Utlåt. pag. 265.)

Angående bokföring af inköpta obligationer.

Enligt hvad uti berättelsen vidare omförmäles, hade Revisorerna ansett önskvärdt, att samtliga ofvanberörda kassor tillhöriga obligationer blefve i räkenskaperna upptagna till inköpsvärdet, så att först vid en realisering deraf uppfördes den vinst eller förlust, som dervid uppstode.

Uti häröfver afgifvet underdånigt utlåtande har Kongl. Arméförvaltningens Civila Departement hufvudsakligen anført, att ett sådant bokföringssätt, som Revisorerna ifrågaställt, väl vore tjenligt, om det förutsattes, att obligationer skulle för kassornas och fondernas räkning säljas och köpas, i den mån obligationsvärdet steg eller fölle efter dagens kursförhållanden, men att en dylik handel, enligt Departementets åsigt, vore mindre lämplig; samt att genom den vidtagna åtgärden att låta tillgodoföra vederbörande kassa eller fond den på obligationerna vid inköpet belöpande kapitalvinst, enkelhet i räkenskapernas förande bereddes, hvilken fördel, så önskvärd synnerligen vid en lånerörelse af det omfång, som den ifrågavarande, skulle, i fall obligationerna bokfördes till inköpsvärdet, i väsentlig mån förfelas.

Utskottet hyser åter den åsigt, att enkelheten uti räkenskapen för ifrågavarande kassor och fonder icke i ringaste måtto skulle förfelas derigenom att, vid inköp med kapitalrabatt af obligationer, dessa bokfördes till inköpsvärdet, med utsättande inom linien af obligationernas nominela värde, äfvensom att vid obligationernas balanserade enahanda förfaringssätt iakttoges. Så tillgår äfven exempelvis med de obligationer, som inköpas för medel tillhörande de fonder, som af Kongl. Statskontoret förvaltas, och någon olägenhet af ett sådant förfaringssätt har, såvidt Utskottet har sig bekant, icke försports. Derigenom skulle ock undvikas den oegentligheten att för inköpsåret tillgodofördes fonden en vinst, som kanske först om 30 å 40 år derefter utfaller, och fondens räkenskaper skulle ej visa en skenbar tillgång, hvilket nu åter i afseende å ifrågavarande fonder och kassor är fallet, särdeles då obligationer med låg räntefot och hög kapitalrabatt inköpas.

På grund häraf hemställer Utskottet,

att Riksdagen ville uti underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes anbefalla vederbörande att, vid inköp af obligationer och deras balanserade uti räkenskaperna för ifrågavarande kassor, iakttaga det förfarande, att obligationerna, med utsättande inom linien af deras nominela värde, bokföras till inköpspris, så att först vid obligationernas utlottning eller försäljning den vinst eller förlust uppföres, som dervid kan uppstå.

Stockholms stads kronoräkenskaper och länens landsböcker.

§ 6.

(Rev.-ber. pag. 58.)

Enligt hvad Revisorerna omförmåla, afföres uti räkenskaperna för Upsala, Stockholms, Södermanlands, Östergötlands, Kronobergs, Hallands, Skaraborgs, Örebro, Wernlands, Westmanlands, Gefleborgs och Wester-Norrlands län ett belopp af 4 R:dr 50 öre för hvarterda länet och för Blekinge län 5 R:dr, utgörande ersättning för karduspapper, lack och segelgarn m. m., som åtgått vid försändning af stämpelpapper från förråden i landtränterierna till försäljningsmännen i orterna. Till stöd för denna utgifts behörighet hade i allmänhet blifvit uti anordningarne åberopadt Kongl. Kammar-kollegii cirkulärbref af den 10 Juni 1808. Af detta cirkulärbref inhemtades väl, att Kongl. Maj:t i nåder tillåtit landskontoren att med 3 R:dr Banko för hvarje kontor uti räkenskaperna afskrifva den kostnad, som åtginge till karduspapper, lack och segelgarn vid sammansläende af de karta-sigillata-paketer, som från ränteriförråden till försäljningsorterna afginge; men då, enligt gällande stämpelpappersförordning, någon sådan godtgörelse som den ifrågavarande icke blif-

Angående särskild ersättning för karduspapper, lack, segelgarn m. m. vid försändning af stämpelpapper från förråden i landtränterierna till försäljningsmän i orterna.

vit medgifven utöfver den provision af två procent utaf influten stämpelpappersafgift, som landskontoren och landtränmästarne hvardera egde undfå, hafva Revisorerne ifrågasatt, huruvida den år 1808 under andra förhållanden gifna tillåtelse i berörda läuseende kunde anses fortfarande gälla, oaktadt den numera utgående provisionen, enligt Revisorerne tanke, innefattade mer än tillräcklig godtgörelse äfven för dylika kostnader.

Lika med Revisorerne anser Utskottet omförmälda provision innefatta godtgörelse jemväl för ifrågavarande kostnader; men då, oaktadt någon dylik godtgörelse utöfver provisionen icke blifvit medgifven, och föreskriften i berörda cirkulär synes hafva bort upphöra att gälla på samma gång ersättning för kostnaderna på annat sätt bereddes, tvekan härom vid tillämpningen af gällande föreskrifter likväl uppstått, hemställer Utskottet,

att Riksdagen ville uti underdänig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes meddela vederbörande, att den landskontoren genom Kongl. Kammar-kollegii cirkulärbref af den 10 Juni 1808 gifna tillåtelse att med 3 R:dr Banko eller 4 R:dr 50 öre Riksmynt för hvarje kontor uti räkenskaperna afskrifva den kostnad, som åtginge till karduspapper, lack och segelgarn vid sammansläende af stämpelpapperspaketer, hvilka afsändas från ränteriförråden till försäljningsorterna, upphört att gälla i följd deraf, att sådan godtgörelse innefattas i den provision, som, enligt gällande stämpelpappersförordning, bör till landskontoren och landtränmästarne i länen utgå.

Styrelsen för allmänna väg- och vattenbyggnader.

§ 7.

(Rev.-ber. pag. 64. Utlåt. pag. 302.)

Angående balansering af tvänne mindre belopp. Då behållningarne å anslagen till "anläggning af ny bro öfver Almarestäksundet" och till "reparation å hamnen vid Tjufkil", utgörande den förra 10 R:dr 10 öre och den sednare 22 R:dr 67 öre, icke under revisionsåret undergått någon förändring, synes det Utskottet, likasom Revisorerne, att dessa obetydliga belopp icke böra fortfarande särskildt balanseras, utan, på sätt Styrelsen uti sitt i ämnet afgifna underdäniga utlåtande alternativt hemställt, tilläggas de på Styrelsens räkning i Riksbanken inestående medel, som utgöra återstod på f. d. kommunikationsfonden; hvadan Utskottet föreslår,

att Riksdagen ville uti underdänig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes anbefalla Styrelsen att vidtaga berörda åtgärd.

Statens

Statens Jernvägstrafik.

§ 8.

(Rev. ber. pag. 87. Utlåt. pag. 303).

Bland det icke obetydliga antal byggnads- och anläggningsarbeten, som genom Trafikstyrelsens försorg blifvit under revisionsåret utförda, omförmäles af Revisorerne, hurusom en gästgifveribyggnad vid Sparreholms station blifvit uppförd; men anledningen hvarför denna, såsom det syntes Revisorerne, för jernvägsmedlen helt och hållet främmande utgift är vorden af dessa medel bestridd, hade Revisorerne icke kunnat af räkenskaperna iuhemta.

Angående upplåtande af rum för gästgifveriet vid Sparreholms station.

Uti sitt häröfver afgifna underdåniga utlåtande har Kongl. Styrelsen för Statens jernvägstrafik anført, att, emedan behovet år 1864 påkallade uppförande vid Sparreholm af dels en bostad för bannmästaren å den närmast stationen varande bannmästareafdelningen, dels logement för den vid nämnda station öfverliggande tågpersonalen, men lämplig plats för en sådan byggnad saknades inom det af egaren till Sparreholms säteri kostnadsfritt upplättna området för stationen, öfverenskommelse blifvit den 13 September 1864 upprättad med bemälde jordegare, rörande en sådan jemkning af stationsområdet, att detsamma dels ökades med 1,44 kvadratstänger, dels så anordnades, att passande plats bereddades för erforderliga byggnader emot bland andra följande vilkor, som äfven af Daga härads fullmäktige blifvit antagna, nemligen:

att Statens Jernvägstrafik medgäfvde Daga härad rätt att inom stationsområdet erhålla plats för stall och öfriga uthusbyggnader till en beslutad gästgifveri-inrättning vid Sparreholm;

att Statens Jernvägstrafik uti det hus, som för jernvägens räkning uppfördes till bannmästareboställe och logement för öfverliggande tågpersonal, uppläte två rum och kök på nedra botten till den blifvande gästgifverens disposition utan afgift, men mot skyldighet för honom att vårda och underhålla lokalen, och

att denna upplåtelse skulle gälla så länge gästgifveri-inrättningen förblef vid Sparreholm.

Styrelsen ansåge sig hafva haft så mycket större skäl att antaga dessa och öfriga vilkor för erhållande af lämplig plats för en nödvändig boställsbyggnad, som ifrågavarande gästgifveri-inrättning, enligt Styrelsens åsigt, var af åtminstone lika stort intresse för jernvägen som för häradet och egaren af Sparreholms säteri, enär derförutan resande, för hvilka denna station vore en lämplig på- och afstigningsplats, icke kunde begagna sig af densamma i brist af medel till vidare fort-

skaffning på sidan om banan, eftersom stationen icke hade någon skjutsinrättning på närmare håll än $\frac{3}{4}$ mil.

Ehuru det syntes Utskottet mindre lämpligt, att Styrelsen för Statens jernvägstrafik tagit någon befattning med gästgifveri-hållningen vid nämnda station, hvilken, likasom vid öfriga stationer, der gästgifverier på häradets bekostnad lära blifvit inrättade, måste anses vara en kommunen enligt lag åliggande skyldighet, och ehuru de i berörda hänseende vidtagna anordningarne, om ock för närvarande icke särdeles betungande för jernvägen, synas innebära hinder att framdeles, i mån af behof, kunna verkställa nödiga utvidgningar af de anstalter, hvilka för en ökad trafik å jernvägarne kunna erfordras, finner Utskottet, då en dylik anordning vid öfriga jernvägsstationerna, såvidt Utskottet har sig bekant, icke egt rum, och under förutsättning att någon sådan icke heller framdeles kan ifrågakomma, sig likväl böra hemställa,

att vid den afgifna förklaringen må få bero.

Kongl. Konvoj-kommissariatet.

§ 9.

(Rev. ber. pag. 109. Utlåt. sid. 355.)

*Ang. förskott
för anläggning
af nya och om-
byggnad af äl-
dre telegraf-
linier.*

Enligt hvad Konvoj-kommissariatets räkenskaper utvisade, egde detta verk hos Elektriska Telegrafverket vid revisionsårets början en fordran af 2,810,267 R:dr 69 öre, hvilken under året ökades med 449,400 R:dr, utgörande ytterligare förskott för telegrafanläggningar m. m., så att denna fordran vid revisionsårets slut uppgick till 3,259,667 R:dr 69 öre. Denna Telegrafverkets betydliga skuld funnes emellertid icke uti dess räkenskaper upptagen.

I anledning häraf har Kongl. Telegrafstyrelsen uti afgifvet underdånigt utlåtande anfört, att Kongl. Maj:t, när medel för anläggning af nya eller ombyggnad af äldre telegraflinier tid efter annan blifvit anvisade till utbetalning af Konvoj-kommissariatet från handels- och sjöfartsfonden, dervid allenast fäst det vilkor att, i händelse Telegrafverkets inkomster lemnade öfverskott utöfver de årliga utgifterna, ifrågavarande anslagsmedel borde, i den mån sådant kunde ske, återgäldas, samt att, enär nämnda medel icke utgått såsom lån med bestämd återbetalningsskyldighet, Styrelsen funnit sig icke böra meddela någon förskrift om samma medels fortlöpande uppdebitering såsom en Telegrafverkets skuld till handels- och sjöfartsfonden.

För vinnande af öfverensstämmelse emellan de olika verkens räkenskaper och då ifrågavarande förskott onekligen utgör en Telegrafverkets skuld, som i mån

af tillgång bör återgåldas, synes densamma äfven böra i Telegrafverkets räkenskaper uppdebiteras; och får, till vinnande af en sådan åtgärd, Utskottet hemställa, att Riksdagen ville uti underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes anbefalla vederbörande att uti Telegrafverkets räkenskaper såsom skuld uppföra de oguldna förskott, som från handels- och sjöfartsfonden blifvit i nåder anvisade för anläggning af nya och ombyggnad af äldre telegraflinier.

Kongl. Statskontoret.

§ 10.

(Rev. ber. pag. 118.)

Jemte förmälan hurusom vid flera föregående statsrevisioner anmärkning förekommit derom, att medel blifvit anvisade för ett af Kongl. Maj:t känt behof, samt att någon annan redovisning derför icke blifvit lemnad, än att Kongl. Maj:t, efter godkännande af den utaf vederbörande departementschef för användandet af medlen afgifna redogörelse, meddelat bemälde embetsman decharge för samma medel, hafva Revisorerna anmält, det äfven under revisionsåret allmänna medel blifvit för ofvannämnda ändamål utanordnade och endast på det ofvananmärkta sättet redovisade. Kongl. Maj:t hade nemligen genom nådigt Bref af den 4 Januari 1865 anbefallt Kongl. Statskontoret att, för ett af Kongl. Maj:t känt behof, till Chefens för Kongl. Ecclesiastik-departementet disposition af Åttonde Hufvudtitelns anslag till extra utgifter utanordna ett belopp af 1,800 R:dr, och efter det redogörelse härför blifvit till Kongl. Maj:t afgifven, jemlikt nådigt Bref till Kongl. Statskontoret af den 24 derpåföljde Februari funnit godt nämnda redogörelse godkänna samt meddela bemälde Departementschef ansvarsfrihet för användande af berörda belopp.

Ang. redovisning af medel, anvisade till ett af Kongl. Maj:t känt behof.

I öfverensstämmelse med den åsigt, som af Stats-Utskottet vid tvänne nästföretgångne riksdagar blifvit uttalad och af Representationen godkänd, finner visserligen äfven nuvarande Stats-Utskott det mindre lämpligt, att ett sådant redovisningssätt, som det ifrågavarande, för allmänna medel eger rum; men då, på sätt vid dylika frågors föregående behandling blifvit yttradt, den regeringsåtgärd, Revisorernes anmärkning afser, redan utgjort föremål för vederbörligt Utskotts granskning, och hvad Rikets Ständer efter en sådan granskning godkänt eller lemnat oanmärkt, enligt 76 § af förut gällande Riksdags-Ordning, vunnit decharge, så att ingen ny, till ansvarighet bindande granskning derefter får i samma ämne företagas, föranlåtes Utskottet hemställa,

att Revisorernes ofvanberörda framställning numera icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

§ 11.

(Rev. ber. pag. 119)

Ang. rese- och
traktaments-
kostnadsersätt-
ning till tjen-
stemän och
vaktbetjente
inom Kongl.
Utrikes-Depar-
tementet.

På grund af Kongl. Brefven den 17 Februari och den 22 Juni 1865 hade, enligt hvad Revisorerne omförmåla, utaf det till rese- och traktamentspenningar å Riksstatens Sjette Hufvudtitel uppförda anslag, under revisionsåret utanordnats ett sammanlagdt belopp af 2,133 R:dr 81 öre, utgörande rese- och traktamentskostnadsersättning dels till två personer, som vid olika tillfällen i egenskap af kabinettssekreterare tjenstgjort, dels ock till en kabinettsvaktmästare, hvilka, uppå nådig befallning, åtföljt Hans Maj:t Konungen på resor inom riket och jemväl till Konungariket Norge; och då Revisorerne ansett anmärkningsvärdt, att utgifter af ifrågavarande beskaffenhet blifvit bestridda utaf anslag å nämnda Hufvudtitel, för hvilka de syntes vara främmande, hade Revisorerne af sådan anledning förhållandet hos Riksdagen anmält.

Till alla delar instämmande uti den af Revisorerne uttalade åsigt, får, för rättelses vinnande i det anmärkta förhållandet, Utskottet hemställa, att Riksdagen måtte uti underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta tillse, att då dylika utgifter framdeles kunna ifrågakomma, de erforderliga medlen icke må å ofvannämnda Sjette Hufvudtitels anslag anvisas.

§ 12.

(U. v. ber. pag. 120. Utlåt. pag. 324).

Angående
upphörande af
inkomstiteln
»Intresseme-
del».

Ibland Statsverkets orlinarie inkomster förekommer i Riksstaten under särskild titel "intressemedel" et belopp af 5,000 R:dr. Denna inkomst, som, enligt hvad Revisorerne omförmåla, under revisionsåret uppgick till 5,360 R:dr 26 öre, utgjordes till hufvudsakligaste delen af räntan å den till Riksgäldskontoret öfverlemnade behållning af Lappmarks ecklesiastikfond, hvarå, jemlikt föreskrift uti gällande reglemente, Riksgäldskontoret borde vid hvarje års slut till Kongl. Statskontoret utbetala berörda, efter 5 procent beräknade ränta med 5,038 R:dr 86 öre. Då nu det belopp, hvarmed enligt Riksstaten inkomsterna öfverskjuta utgifterna, blifvit såsom bidrag för bestridande af de på Riksgäldskontoret anvisade utgifter anslaget att från Kongl. Statskontoret successive utbetalas, i den mån detta sednare verks tillgångar det medgäfve, syntes det Revisorerne, att berörda ränteinbetalning från Riksgäldskontoret lämpligen kunde upphöra, såsom innefattande blott en öfverflödig

åtgärd i afseende å medlens fram- och återremitterande emellan de olika embetsverken. Härigenom skulle äfven kunna vinnas den fördel, att en af de många inkomsttitlarne, som i Riksstaten och räkenskaperna förekomma, kunde upphöra, enär den återstående delen af intressemedlen syntes vara alltför obetydlig att såsom särskild inkomsttitel bibehållas, utan borde, enligt Revisorernes åsigt, upptagas under "extra medel och uppbörder"; och har, uti afgifvet underdånigt utlåtande, Kongl. Statskontoret instämt uti Revisorernes nyssberörda framställning.

Då emellertid Stats-Utskottets vid innevarande riksmöte afgifna förslag till beräkning af Statsverkets inkomster för nästa statsreglering, innefattande år 1869, redan blifvit bifallet, och enligt detta förslag inkomsttiteln "intressemedel" blifvit bibehållen, får Utskottet, som jemväl instämmer uti den åsigt, som legat till grund för Revisorernes ofvanberörda framställning, men funnit frågan icke vara af den vikt, att rubbning i den redan verkställda inkomstberäkningen deraf bör föranledas, hemställa,

att Riksdagen måtte uti underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t, vid afgifvande till nästa Riksdag af nådig Proposition angående Statsverkets tillstånd och behof, täcktes föreslå åtgärder, ledande dertill att syftenalet med Revisorernes ofvanberörda framställning må vinnas.

Kongl. Postverket.

§ 13.

(Rev. ber. pag. 141. Utlåt. pag. 325).

Enligt hvad Revisorerne omförmåla, hade Postverkets utgifter för sjöpostfarten till Preussen, för hvilken, på grund af gällande postfördrag, numera begagnades linien Ystad—Stralsund, under revisionsåret med omkring 69,000 R:dr öfverstigit de Postverket deraf tillfallna inkomster, oberäknadt ränta och amortering å inköpssumman för Svenska postångfartygen "Oscar" och "Sofia", utgörande 457,500 R:dr.

*Angående
postens fort-
skaffande sjö-
ledes å linien
Ystad—
Stralsund.*

Hänvisande till hvad Kongl. General-poststyrelsens i anledning häraf afgifna underdåniga utlåtande innehåller, får Utskottet, enär ifrågasättas kan, om icke postföringen å nämnda linie kunde, i likhet med hvad å andra kommunikationslinier sjöledes läres ega rum, med betydligt mindre uppoffringar å Statens sida uppehållas, derest öfverenskommelse med enskilda bolag eller personer träffades rörande postföringens behöriga uppehållande, och då hvarken bestämmelserna i den af General-poststyrelsen åberopade 1815 års Wiener-traktat eller öfriga fördrag i ämnet

synas utgöra hinder för berörda angelägenhets ordnande på ett för Svenska Postverket mindre betungande sätt än hittills, hemställer Utskottet,

att Riksdagen ville uti underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t, efter ytterligare utredning af frågan, täcktes taga under nådigt öfvervägande, huruvida icke ifrågavarande postbefordring lämpligen kunde på något för Postverket mindre betungande sätt än hittills verkställas samt i sådan händelse meddela General-poststyrelsen nådig befallning om vidtagande af de derför erforderliga åtgärder.

§ 14.

(Rev. ber. pag. 141. Utlåt pag. 328).

*Angående
Postverkets
bokföring.*

Då för åtskilliga räkenskaper nya, i öfverensstämmelse med rikshufvudboken inrättade formulär nu blifvit uppgjorda, men sådant i afseende å Postverkets räkenskaper icke egt rum, hade Revisorerna fäst uppmärksamheten derå, att det redovisningssätt, som i dessa räkenskaper begagnades, hvarken syntes fullt ändamålsenligt och tillfredsställande eller vore med rikshufvudboken öfverensstämmande; och har, uti häröfver afgifvet underdånigt utlåtande, Kongl. General-Poststyrelsen anført, att en dylik öfverensstämmelse emellan Rikshufvudboken och Postverkets räkenskap kunde anses mindre af omständigheterna påkallas, sedan, i sammanhang med medelportots införande, Rikets Ständer medgifvit att från och med år 1855 Postverkets årliga öfverskottsmedel finge oafkortade användas till postförbindelsernas utvidgande, till följd hvaraf efter denna tid någon leverering af Postmedel till Statsverket icke egt rum, men att emellertid någon svårighet icke mötte för vidtagande i afseende å Postverkets räkenskaper af enahanda åtgärd, som genom Kongl. Maj:ts nådiga Bref den 29 December 1865 blifvit för Tullverkets medelsredovisning föreskrifven.

Enligt hvad Utskottet inhemtat, blef genom nyssberörda nådiga Bref nytt formulär fastställt för General-tullstyrelsens hufvudbok så inrättadt, att dess räkenskaper blefve uppgjorda i största möjliga likstämmighet med den nya planen för riksbokslutet, på det desammas resultat måtte med lätthet och utan vidare omslut kunna i rikshufvudboken intagas; och då detta äfven syntes Utskottet vara önskvärdt i afseende å Kongl. Postverkets räkenskaper, hvilkas resultat jemväl i rikshufvudboken ingå, får Utskottet hemställa,

det Riksdagen ville uti underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta anbefalla de derför erforderliga åtgärder.

Kongl. Tullverket.

§ 15.

(Rev. ber. pag. 144. Utlåt. pag. 342).

Enligt hvad Revisorerna vidare omförmåla, hade, jemlikt Kongl. Generaltullstyrelsens resolution den 29 Mars 1865 af tullmedlen utanordnats ett belopp af 910 R:dr 15 öre, utgörande kostnaden för levererade medikamenter under år 1864; men då dylika utgifter för de öfriga embetsverken icke förekommit, och Revisorerna ej varit i tillfälle att inhemta, huruvida Kongl. Maj:t må hafva lemnat nådigt medgifvande till berörda undantagsförhållande, hade Revisorerna af sådan anledning förhållandet anmärkt.

*Angående be-
kostande af
medikamenter
åt den lägre
betjeningen vid
hamnbevak-
ningsinspektio-
nen i Stock-
holm.*

Af Kongl. Generaltullstyrelsens i ämnet afgifna underdåniga utlåtande inhemtas bland annat, att berörda medikamenter varit afsedda att begagnas af sjuke uppsyningsmän, vaktmästare och roddare vid den i hufvudstaden varande hamnbevakningsinspektionen; att dylika medikamentskostnader under mera än 100 års tid blifvit af Tullverkets medel bestridda; att under tiden från och med år 1778 till och med år 1824 hade dels en viss anslagssumma för bekostande af medikamenter åt underbetjeningen varit i Tullverkets stat uppförd, dels ock sådan kostnad förklarats inbegripen uti den i staten upptagna läkareaflöning; att uti 1825 års aflöningsstat något bestämdt belopp icke blifvit upptaget, utan allenast föreskrifvet, att medikamenter till den lägre vaktbetjeningen i Stockholm skulle särskildt ersättas efter verifierade räkningar; att enahanda bestämmelse förekomme i Tullverkets stater för de påföljande åren till och med 1856, med undantag af staten blott för år 1855, men att uti sistnämnda äfvensom i de för tiden efter år 1856 gällande stater icke funnes intagen någon föreskrift rörande medikamenters bekostande af tullmedel.

Då, enligt Utskottets åsigt, deraf måste följa, att af Tullverkets medel medikamenter icke vidare böra bekostas åt den lägre betjeningen vid hamnbevakningsinspektionen i Stockholm, hvilken genom en förbättrad aflöning blifvit satt i tillfälle att, i likhet med tjenstemän och betjening i allmänhet och särskildt hvad angår betjeningen vid öfriga hamnbevakningsinspektioner och lotsverket m. m., sjelf bekosta erforderliga medikamenter, samt behovet af ett undantagsförhållande till förmån för den s. k. underbetjeningen vid hamnbevakningsinspektionen i Stockholm, genom hvad Kongl. Generaltullstyrelsen i detta hänseende anfört, syntes icke vara ådagalagdt, hemställer Utskottet,

att Riksdagen ville uti underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes förståndiga vederbörande, att dylika utgifter hädanefter icke må af Tullverkets medel bestridas.

Stiftens emeritikassor.

§ 16.

(Rev. ber. pag. 201. Utlåt. pag. 358—377).

*Angående
emeritikas-
sornas an-
vändande.*

På sätt en uti revisionsberättelsen intagen tabell utvisar, hade dessa kassors inkomster, oberäknadt räntemedel, utgjorts af ecklesiastika lönebesparingar, hvilka under olika titlar kommit kassorna till godo. Hvad åter anginge utgifterna, hade dessa uti fyra stift endast utgjort förvaltningskostnader. I tre stift hade utgifter egt rum till lönefyllnad, nemligen i Linköpings, Wexjö och Göteborgs, hvarjemte emeritilöner utgått äfvenledes endast i tre stift Linköpings, Stregnäs och Calmar; uppgående dessa utgifter till jmförelsevis obetydliga belopp. Med anledning häraf samt med fäst afseende på dels att Staten numera öfvertagit aflöningen af lärare vid elementarläroverken, dels att desse lärare, till följd af Rikets Ständers vid 1856—1858 årens riksdag fattade beslut, kommit i åtnjutande af enahanda rättighet till pension å Allmänna indragningsstaten, som enligt gällande författningar tillagts civile embets- och tjenstemän i allmänhet, hade Revisorerne ansett sig icke sakna anledning att till Riksdagens bepröfvande hemställa, huruvida nämnda kassor, hvilkas sammanlagda belopp vid revisionsårets slut uppgick till 668,046 R:dr 22 öre, numera behöfde för sitt ursprungliga ändamål bibehållas.

De hufvudsakliga skäl, som af åtskilliga konsistorier, uti deras häröfver afgifna underdåniga utlåtanden, blifvit anförda till stöd för ifrågavarande kassors bibehållande för sitt nuvarande ändamål, äro, dels att vid elementarläroverken ännu funnos lärare, hvilka icke ingått på den nya staten och följaktligen icke kunde beröfvas sin rätt att komma i åtnjutande af förmånen att erhålla pension från ifrågavarande kassor, dels att lärarne vid elementarläroverken ofta blefvo otjenstbara före den ålder, vid hvars uppnående de enligt författningarne voro berättigade till pension å Allmänna indragningsstaten. Då emellertid, i sammanhang med förslaget om ett allmänt reglerande af pensionsväsendet, fråga uppstått om nedsättande af pensionsåldern för lärare vid elementarläroverken från 65 till 60 år, och Representationen städse visat benägenhet att, då lärare före pensionsåldern af sjukdom blifvit urständsatte att sin tjenst vidare uppehålla, gå till mötes de särskilda framställningar, som i fråga om sådana lärares pensionerande blifvit gjorda, synes det Utskottet icke vara erforderligt att emeritikassorna för berörda ändamål bibehållas, helst de lärare, som icke ingått på den nya staten, torde vara ytterst få, så att kassornas bibehållande för deras pensionerande, som lämpligen kan af Staten öfvertagas, icke bör ifrågakomma. Det synes äfven vara billigt, att Staten, som redan får vidkännas betydliga uppoffringar för det ändamål, nemligen lärarnes vid elementarläroverken

elementarläroverken pensionerande, hvarför ifrågavarande kassor illkommit, må i någon mån erhålla bidrag från dessa kassor för uppfyllande af det dermed afsedda ändamålet. Då likväl uppkomsten af nämnda kassor och grunden för utgörande af bidrag till desamma synas i särskilda stift vara olika, och en närmare utredning af förhållandet torde vara erforderlig, innan beslut i hufvudsaken fattas, hvilket dessutom synes lämpligast böra ega rum i sammanhang med frågan om reglering af pensionsväsendet i allmänhet, får Utskottet hemställa,

det Riksdagen ville uti underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t, efter närmare utredning af förhållandet med ifrågavarande kassor, täcktes taga under nådig ompröfning, i hvad mån och på hvad sätt dessa kassor må användas till befrämjande af det med desamma afsedda pensionsväsendet samt, i sammanhang med frågan om reglering af pensioneringen i allmänhet, till Riksdagen i ämnet aflåta nådig Proposition.

§ 17.

(Rev.-ber. pag. 202. Utlåt. pag. 377—387.)

Enligt hvad Revisorerna omförmåla, uppgingo kontanta behållningarna å de under konsistoriernas inseende och vård ställda medel samt å de vid elementarläroverken befintliga kassor och fonder vid 1865 års slut till ett sammanlagdt belopp af 127,885 R:dr 82 öre. Flera af dessa hos redögörarne innestående behållningar hade, enligt Revisorernes tanke, varit större, än hvad behovet påkallat, och en icke obetydlig ränteförlust hade för de olika kassorna i följd deraf uppkommit. I synnerhet hade detta varit förhållandet vid konsistorierna i Lund, Carlstad, Hernösand, Westerås och Skara, hvarest de kontanta behållningarna vid revisionsårets slut icke någonstädes understego 5,000 R:dr, men väl vid ett, nemligen Hernösands, uppgått till mer än 15,000 R:dr. Ett likartadt förhållande i detta afseende hade ock en längre följd af år egt rum; men då något hinder icke borde möta för dylika behållningars fruktbargörande, hade Revisorerna ansett föreskrift i sådant syfte vara önskvärd, till förekommande deraf att medel låge räntelösa hos enskilde redögörare.

Konsistoriernas häröfver afgifna underdåniga förklaringar, hvartill Utskottet allenast får hänvisa, synas Utskottet visserligen icke fullt tillfredsställande, hvad angår konsistoriernas i Carlstad, Westerås och Skara samt i synnerhet i Hernösand; men då, hvad de trenne förstnämnda konsistorierna beträffar, rättelse i det anmärkta förhållandet för framtiden synes vara att förvänta, sedan vederbörandes uppmärksamhet nu blifvit å förhållandet fästad, har Utskottet, under antagande häraf, ansett att i detta hänseende torde böra vid de afgifna förklaringarna få bero. Be-

Bih. till Riksd. Prot. 1868. 4 Saml. 1 Afd. 30 Häft.

*Angående
innehållande
kontanta be-
hållningar å
konsistorier-
nas och ele-
mentarläro-
verkens
kassor.*

träffande åter konsistorium i Hernösand; så enär den af detta konsistorium afgifna förklaring, hvilken icke i något hänseende kan vara tillfredsställande, synes antyda, att någon rättelse i det med fog anmärkta förhållandet icke torde vara att emotse, och den lätta utvägen att genom insättning i bankinrättning göra medlen åtminstone i någon mån fruktbärande synes hafva undfallit vederbörandes uppmärksamhet, får Utskottet hemställa,

att Riksdagen ville uti underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes anbefalla konsistorium i Hernösand att genom insättning i bankinrättning eller annorledes göra de medelsbehållningar fruktbärande, hvilka hittills räntelösa hos vederbörande kassaförvaltare inestätt.

Expens- och aflöningsmedels-räkningarne.

§ 18.

(Rev.-ber. pag. 248.)

*Angående
expensmedels
användande
för bekostande
af ett porträtt.*

På sätt Kongl. Kommerskollegii expensmedelsräkning för revisionsåret utvisade, hade af de till detta embetsverk anordnade expensmedel blifvit under året utbetaladt ett belopp af 450 R:dr för ett porträtt till komplettering af Kongl. Kollegii samling af derstädes från verkets inrättande anställde presidenters afbildningar. Vid granskning i Kongl. Kammarrättens Öfverrevisionsdepartement af berörda expensmedels redogörelse, hade, enligt hvad Revisorerne inhemtat, ifrågavarande belopp blifvit till förklarande eller betalning anmärkt, enär dylika utgifter icke vore af beskaffenhet att böra af expensmedlen bestridas. Uti det af Kongl. Kommerskollegium i anledning här af infortrade utlåtande anfördes hufvudsakligen: att den anmärkta utbetalningen grundade sig på Kongl. Kollegii beslut; att den vidtagna åtgärden varit föranledd af Kongl. Kollegii önskan att fullständiga sin samling af de i embetsverket från dess inrättande anställde presidenters afbildningar; och att Kongl. Kollegium i förevarande fall så mycket mindre kunnat hafva någon betänklighet vid att låta det ifrågavarande beloppet anvisas till utgående af expensmedlen, som, såvidt Kongl. Kollegium varit i tillfälle att inhemta, kostnaden för förut utförda delar af porträttsamlingen alltid blifvit af allmänna medel bestridd. Härvid erinrades visserligen af Öfverrevisionsdepartementet, att det icke kunde antagas, att ifrågavarande porträtt varit erforderligt för Kongl. Kollegii verksamhet och ärendenas behöriga gång inom Kollegium, hvarföre Öfverrevisionsdepartementet hemställde, att handlingarne i målet måtte öfverlemnas till Justitiekanslersemetet för den åtgärd, som på bemälda embete kunde ankomma, men Kongl. Kammarrätten

fann skäligt att låta vid hvad förklaradt och anfördt blifvit bero. Oaktadt hvad sålunda förekommit, ansågo Revisorerna det likväl vara så anmärkningsvärdt, att allmänna medel togos i anspråk för dylika utgifter, att Revisorerna trodde sig icke böra underlåta att till Riksdagens kändedom och för den åtgärd, som i anledning deraf kunde påkallas, förhållandet anmäla.

Lika med Revisorerna anser Utskottet det visserligen särdeles anmärkningsvärdt, att allmänna medel tagas i anspråk för så beskaffade utgifter som den ifrågavarande, men då, i anseende till väckt fråga om Kongl. Kommerskollegii indragning, det lediga presidentembetet derstädes ej läser komma att återbesättas, och någon dylik utgift för framtiden alltså icke torde kunna ifrågakomma, får Utskottet, fastän Kongl. Kollegii afgifna förklaring icke i ringaste måtto syntys tillfredsställande, likväl hemställa,

att Revisorernes förevarande framställning icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Amiralitets-krigsmanskassan.

§ 19.

(Rev.-ber. pag. 253. Utlåt. pag. 428).

Utaf direktionen för ofvannämnda kassa hade afgifvits och till Revisorerna öfverlemnats tvänne utdrag af kassans räkenskaper, utvisande det ena pensionsfondens och det andra gratialfondens inkomster och utgifter för år 1865; men då berörda utdrag af Amiralitets-krigsmanskassans räkenskaper, hvilka icke, på sätt likväl i afseende å räkenskaperna för såväl Arméens pensionskassa som Civilstatens pensionsinrättning egde rum, blifvit till Revisorernes granskning öfverlemnade, befunnits i så måtto ofullständiga, att de icke innefattade den ringaste upplysning angående beloppet af kassans, såsom det syntes, icke ringa tillgångar, hvarom kändedom kunnat vinnas, om, på sätt ske bort, in- och utgående balanserna för revisionsåret blifvit upptagna, hade Revisorerna, som ansett önskvärdt att för framtiden upplysning i berörda hänseende icke måtte saknas, af sådan anledning å förhållandet fästet Riksdagens uppmärksamhet.

Angående insändande af Amiralitets-krigsmanshus-kassans räkenskaper.

För vinnande af den utaf Revisorerna åsyftade upplysning angående ifrågavarande kassas tillgångar, samt på det blifvande Revisorer må komma i tillfälle att behörigen fullgöra den granskningsskyldighet dem, enligt gällande instruktion, åligger i afseende å berörda kassa, som åtnjuter icke ringa statsbidrag, anser Utskottet lämpligt, att räkenskaperna för nämnda kassa, i likhet med hvad för såväl Arméens pensionskassa som Civilstatens pensionsinrättning eger rum, varda till Kongl.

Kammarrättens Öfverrevisionsdepartement insända, för att, jemte undergående af granskning derstädes, Riksdagens Revisorer tillhandahållas; hemställande Utskottet alltså,

att Riksdagen ville uti underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes anbefalla vederbörande att till Kongl. Kammarrettens Öfverrevisionsdepartement hädanefter insända räkenskaperna för ifrågavarande kassa, för att derstädes i vanlig ordning granskas och Riksdagens Revisorer tillhandahållas.

§ 20.

(Rev.-ber. pag. 254.)

Angående
Revisorernes
kompletterande
m. m.

Uti 72 och 73 §§ Riksdags-ordningen föreskrifves, att å hvarje lagtima riksdag förordnas Revisorer till ett antal af 12 för hvarjt år, hvilka till halfva antalet af hvardera Kammaren utses att granska Statsverkets, Riksbankens och Riksgäldskontorets tillstånd, styrelse och förvaltning, äfvensom att för hvarje års Revisorer 6 suppleanter på lika sätt väljas, att, vid inträffande förfall för Revisorerne, träda i deras ställe. Enligt hvad Revisorerne anmärka, saknades deremot föreskrift, bland annat, derom, huruvida den valde egde att, utan giltiga skäl, undandraga sig ifrågavarande uppdrag, eller hvilka skäl kunde berättiga till afsägelse deraf och inom hvilken tid en sådan afsägelse borde ega rum; hvarjemte, för den händelse att Revisorerne, i följd af dylika afsägelser, icke blefvö fulltalige, all föreskrift saknades, huru då borde förfaras; och som sistnämnda händelse syntes lätteligen kunna inträffa och, enligt hvad Revisorerne protokoll närmare omförmälde, redan vid 1867 års revision varit att befara, hade Revisorerne, hvilka föreställde sig, att Riksdagsordningens stadganden i afseende å Riksdagsmäns skyldigheter och rättigheter jemväl i åtskilliga afseenden å Revisorerne egde tillämplighet och, till gagn för revisionernas obehindrade gång, borde uti de för dessa utfärdade instruktioner inflyta, å förhållandet fästas Riksdagens uppmärksamhet.

Då de för Revisorerne utfärdade instruktioner så nyligen som vid nästlidna års riksmöte blifvit efter granskning af förut gällande stadganden i ämnet af Riksdagen antagna, och någon tids vidare erfarenhet erfordras, innan beslut fattas angående möjligen behöfliga ändringar och tillägg uti dessa instruktioner, samt någon sådan olägenhet vid tillämpning af de i ämnet gällande stadganden för öfrigt icke ännu uppstått, att den af Revisorerne ifrågasatta åtgärd deraf visats vara nödvändig, hemställer Utskottet,

att Revisorerne framställning för närvarande icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

§ 21.

§ 21.

Beträffande Revisorernes framställning i fråga såväl om förening af Post- och Telegrafverken under en gemensam styrelse, som rörande vissa provisioner till tjänstemän vid Post- och Tullverken, så har Utskottet funnit lämpligt att i sammanhang med behandlingen af dessa verks stater deröfver framdeles afgifva yttrande.

Angående förening af Post- och Telegrafverken under gemensam styrelse m. m.

§ 22.

Hvad i öfrigt blifvit af Revisorerne anmaldt och erinradt har Utskottet funnit dels vara genom vederbörandes afgifna underdåniga utlåtanden nöjaktigt förklaradt, dels hafva medfört åsyftad rättelse och dels icke hafva varit af beskaffenhet att från Utskottets sida påkalla något yttrande.

Angående Revisorernes öfriga anmärkingar.

Stockholm den 31 Mars 1868.

På Utskottets vägnar:
Arv. Fr:son Posse.